

KÉT HÉT EGY MESE

1-4. osztály

2.forduló

név: iskola: oszt.:

A mese: Nyulász Péter: A szuperelegy

Budapest: Manó könyvek, 2015

Nagy Norbert rajzaival

1) ?Mi volt az egyszeri feltaláló öröme és bánata egyszerre?

.....

2) Mi volt a csodaszer neve?

.....

3) Miért a varázslók voltak a feltaláló kedvencei a mesékben?

.....

.....

.....

4) A mesebeli bölcs, Apa-pirra-soka-tir miért is volt olyan híres?

.....

5) Mire jött rá a feltaláló, milyenek szeretnének lenni az emberek?

.....

6) Mennyi ideig kotyvasztotta feltalálónk a csodaszert?

.....

7) Hogyan „működött” a SU/L1?

.....

8) Örültek a városka lakói, akik kipróbálhatták a szert?

.....

9) A feltaláló tudta, hogy a csodaszer hatása napnyugta után is folytatódik. Hogyan?

.....

10) Reggelre elmúlt a szer hatása, de nem nyomtalanul. Mi lett az emberekkel?

.....

Következő (3.) feladatlap (az őszi szünet miatt): 2016. november 14-én, hétfőn

A feladatlapokat letölthetitek a **[www. bekesikonyvtar.hu](http://www.bekesikonyvtar.hu)** oldalról.

NYULÁSZ PÉTER

A szuperelegy

Nagy Norbert illusztrációival

Egy szer volt az egyszeri feltaláló öröme és bánata egyszerre. Öröm, mert az a szer egy igazi csodaszer volt, megoldás az emberiség számára. Boldoggá tette az egyszeri feltalálót, hiszen ő találta fel egyszer. Bánata pedig azért volt ez egyben, mert az emberek nem értékelték a csodaszer hatását – és ez elszomorította.

Szuperelegy volt a csodaszer neve, a története pedig tanulságos.

Úgy kezdődik, ahogyan mindenki más meséje: az egyszeri feltaláló eleinte gyerek volt, aki nagyon szerette a meséket. Voltak neki kedvenc mesehősei is. A varázslókat szerette igazán. Elbűvölte őt a hatalmas tudásuk, ahogyan ismerik a füveket, a köveket, a kristályokat, a csillagok és bolygók járását, és az a mindenható tudomány, hogy hókusz-pókusz, csiribi-csiribá, képesek a semmiből bármit elővarázsolni. Elhatározta, hogy ha

nagy lesz, olyan híres lesz, mint az a mesebeli bölcs, Apa-pirra-soka-tír, aki mindent tud, amit közönséges földi halandó nem tud. Szébbet el sem tudott képzelni ennél.

Annyira komolyan gondolta ezt, hogy tényleg mindent megtanult. Végig kitűnő tanuló volt, még az egyetemen is, sorra nyerte a tudományos versenyeket, lassan el is érte a példaképének a tudását. Egyetlen bökkenő volt csupán: fogalma sem volt, hogy mit találjon fel. Hiszen már minden fel van találva! Autó, repülő, számítógép... Mire lehet még szüksége bárkinek??

Ti tudnátok rá a választ?

Elsőre ő sem jött rá, de nem hiába végzett annyi iskolát! Törte-törte a fejét – és végtére rájött a megoldásra: ha nem tudjuk, meg kell kérdezni!

Lelkesen kiszaladt a parkba. Két kislányra lett figyelmes, akik a közeli játszótér hintáján csacsogtak:

– Bárcsak híres lennék és szép, és akkor saját játszóterem lenne!

– Kérdeni se kell, máris itt egy kívánság! – mondta magának az egyszeri feltaláló, és feljegyezte.

Közben kinyitott a közért a tér sarkán, ő pedig belépett, hogy kiflit és keftét vegyen reggelire, s mit nem hallott? A sorban álló egyik asszony azt mondja a másiknak:

– Bárcsak híres lennék, és szép, akkor nem kellene magamnak főzni!

Beírta ezt is a noteszbe.

A következő bejegyzésre sem kellett soká várni. A buszmegállóban egy fiatalember magyarázta a mobiljába:

– Bárcsak híres lennék, és jóképű, akkor nem kellene busszal járnom!

Egyhangúan teltek a napok – és a noteszlapok is. Bárhová vitte a lába, ugyanazt hallotta. Egyformán híresek és szépek,

csinosak, jóképűek akartak lenni a falusi kofák és a városi piacosok, a postások, a boltosok, erről beszéltek a menedzserek, a titkárnők, a pizzafutárok. Mindenhol, mindenki ezt hozta fel: „bárcsak én is híres lennék...”

És akkor egyszer csak homlokára csapott az egyszeri feltaláló, és nagyot kiáltott:

– Hiszen mindenki egyformán ugyanazt akarja, amit én! Ugyanolyan akar lenni mindenki: híres és jó kiállítású!

Hazarohant, és onnantól napokig nem látta senki. Mit napokig? Hetekig! Sőt, hónapokig! Hét év hét hónap és még hét hét telt el, de azután is csak a hetedik napon került elő.

Hogy mit csinált addig? Követte egy másik, mesebeli példaképének módszerét, aki az emberiség érdekében éjt nappallá téve kevert, kavart, kotyvasztott, hogy elkészítse a csodanektárt... Persze nem pontosan így, mert a csodanektár-készítés a nagy hírű csodapatikus, Rimapénteki Rimai Péntekh szabadalma volt. A mi egyszeri feltalálónk viszont csodaszert elegyített, amelyik egyformán híressé és széppé teszi az embereket!

Melegítőben melegítette, forrasztóban forrasztotta, kémcsőben kémlelte, lombikban lögybölte, s közben a személyes példaképe lebegett maga előtt: a fehér turbános, ritkás, de hosszú, fehérszakállú fakír, Apa-pirra-soka-tir, a nagy bölcs, aki mindent tud, amit közönséges halandó nem tud.

Amikor a feltaláló úgy vélte, hogy már eleget elegyítette a csodaszert, egy bürettárból beletitralta egy vinyettás patikaüvegbe, és büszkén magasba emelte.

– Szuperelegy! Ez lesz a neve! Amitől mindenki egyformán lesz híres és szép – mondta, majd tudományosan titkos, és titkosan tudományos jelekkel a címkére írta: „SU/L1”.

Próbára tette a kísérleti fehér egerein, és csodák csodája, mű-

ködött! Képtelenség volt különbséget tenni, mind egyforma lett... Ezután saját magán is kipróbálta, mert ugye emberen másként hathat, ám az eredmény kiválónak bizonyult! Ő is pont olyan lett, amilyenre vágyott, híres lett és jóképű, akár a nagy példakép: Apa-pirra-soka-tir.

A „híres és jóképű feltaláló” szaladt is a városba, és világgá kürtölte: megszületett a SZU PER EL EGY, megoldás az emberiség számára. Reggelre egyformán híres és szép lesz mindenki, aki kipróbálja, másnapra pedig olyan elégedett lesz az életével, mint soha azelőtt!

A „híres és jóképű feltaláló” szenzációs találmányáról persze címlapon adtak hírt az újságok, és az emberek egymásnak küldözgették az eseménymeghívót: „Péntek 13-án, 13 órától bevezető akció: *szuperelegy ingyen próba*, amíg a készlet tart!”

A reklámfogás hatására a megadott időben a városka minden egyes lakója ott tolongott, kivétel nélkül. Mindannyian egyformán híresek, és szépek akartak lenni. Ment is minden, mint a karikacsapás: egy csepp „szuperelegy” a nyelv alá, aztán kiadós alvás, hogy reggel kezdetét vegye a csodás átalakulás.

Legjobban az egyszeri feltaláló izgult: vajon ekkora tételben is működik-e a csodaszert?! Persze egy varázsképeségű feltaláló csodatévő találmánya esetében ez nem lehetett kérdéses. Másnap reggelre a városka lakói egyformán híresek és szépek lettek, pontosan úgy, ahogyan az egyszeri feltaláló is.

A fantasztikus siker láttán csak úgy ugrált örömeiben az egyszeri feltaláló. Ám az a helyzet, hogy rajta kívül kevesen voltak hasonlóan elragadtatva. Valójában senki. Mert a városka lakói nemhogy elégedettek nem voltak, hanem egyenesen sikítófrász tört ki rajtuk a rémülettől, amikor reggel a tükörbe néztek. Nem volt ebben kivétel, hiszen a tükörből egy fehér turbános, ritkás,

de hosszú, fehérszakállú fakír nézett vissza rájuk. Kivétel nélkül olyan lett mindenki, mint Apa-pirra-soka-tir. Egytől egyig mind.

Felbolydult a város, mindenki a rokonát és a barátait kereste, hátha segítséget kapnak. Rohantak ki a házaikból, csak hogy az utcán senki sem tudta, ki jön vele szemben! Egyforma volt a kofa, a piacos, a postás, a boltos. Nem volt többé különbség menedzser, titkárnő és pizzafutár között. Ugyanúgy nézett ki kislány és nagyfiú, néni és bácsi, és mind, mind ugyanazt mondta, kiabálta és követelte:

– Bárcsak ne hasonlítanánk egymásra!

Illetve nem is. Ezt csupán gondolták. Amit kiabáltak, az így hangzott:

– Kapjuk el! Forgassuk szurokba és tollba! Kergessük világgá azt az átkozott feltalálót!

Ám hiába is kutatták és keresték mindenütt, sehol sem találták, hiszen ő is pont úgy nézett ki, mint mindenki más. Azaz mint Apa-pirra-soka-tir. Nem ismerték fel, pedig ő volt az egyetlen, aki nem volt kétségbeesve. Ő ugyanis tudta, hogy a csodaszor hatása még nem ért véget. A folyamat pedig pontosan úgy zajlott le, ahogyan megtervezte: napnyugtára mindenki végtelesen elálmosodott, és azzal hajtotta párnára a fejét, hogy már egyáltalán nem akar egyformán lenni híres és szép. Mind azt rebesgette: „Bárcsak senki se lenne egyforma többé!” Reggelre pedig – ahogyan a feltaláló meghirdette: nyomtalanul elmúlt a szer hatása.

Azaz, éppen hogy nem nyomtalanul! Hiszen mindenki visszanyerte eredeti külsejét, amilyennek megszületett, és azzal határtalanul boldog volt. Olyan elégedett lett az életével – sőt, még a külsejével is, mint soha azelőtt.

Egyedül csak az egyszeri feltaláló volt kicsikét szomorú – mert

az emberek hálátlanok voltak. Nagy örömben eszükbe se jutott megköszönni, hogy immár a saját bőrükben is boldog élet élnek. Azt mondták neki, örülhet, hogy nem páholják el a posan a buta viccért. Arra már nem is gondoltak, hogy ha ne lettek volna csak egy napra is egyformák, sohasem jöttek volna rá, milyen nagy érték, hogy sikeresek lehetnek abban, amihez értenek, és boldogan élhetnek úgy, ahogyan megszülettek. Fele sem tűnt nekik, hogy többé soha nem beszéltek arról, hogy „*híresek és szépek*” akarnak lenni, csak arról, milyen jó, hogy süt a nap, milyen jó, hogy esik az eső, milyen jó, hogy meg tudják egymást különböztetni, és kölcsönösen örültek egymás sikereinek.

Szegény egyszeri feltalálónk pedig szomorúan odébbállt, és azóta is keresi azokat az embereket, akik megértik, milyen csodára képes a „SU/L1”. Figyeljete jól, mert lehet, hogy egyszer a ti városotokba is ellátogat!

Vagy nektek nincs is erre szükségetek?